

МОГИЛЯНСЬКИЙ ВІСНИК

ПРЕДЛІТНЬО
КАШТАНОВЕ

Далі всіх піде той, хто не знає,
куди йти

Олівер Кромвель

НЕ СЛАБО

автор: Дарка Непосидюча

Могилянці – Ми і так перші!

Подорож недоученої (ще) студентки з Могилянки наодинці у Слобожанську Швайцарію

Твір Майка Йогансена згадався мені одразу, як тільки ранковий експрес виринув із нічної темряви, надаючи мені можливість спостерігати красви. (На практиці познайомилася з цим чудовим нововведенням української залізниці - ранковими експресами). І хоча по загальному телевізору протягом шести годин крутили якусь попку з російського телебачення, форсуючи наше навернення до цього невисокоякісного "культурного" простору, у цьому я побачила щось від істотно нового часу, чого у минулі епохи і уявити важко було. Мобільність Європи проти гігантизму радянських просторів. Який би індикативний зміст мені не кортіло їм приписати, практичне значення є дуже вагомим: о пів на сьому я ще була в Києві, який за останні сім років мало залишала, а о півні вже приїхала в Харків.

Усе якимось чином починається з формальної мети, і моя подорож до Слобожанської Швайцарії не є виключенням: їхала просто на Олімпіаду з англійської. Про якісь неймовірні успіхи на тлі вже майже фахівців з цієї мови міжнародного спілкування, переважно студентів старших курсів, я й не мріяла, бо не мала такої сильної мотивації обов'язково "привезти" якесь місце, а лізти поперед тих, кому обіцяли на рідних кафедрах голови підкресчувати, якщо будуть нижче такого-то - даруйте, просто неввічливо. Могилянці все ж таки чемні та виховані.

Протягом трьох днів мого перебування у Харкові я встигла перезнакомитися з багатьма учасниками Олімпіади. Зі студентками Острозької Академії особливо "дружила" та віталася, відчуваючи солідарність наших чудових вузів. З ними можна було і спілкуватися українською, як вдома, у Могилянці, і казати ввічливо "смачного" в ідальні. Зі студентками Університету Шевченка жила в одній кімнаті в гуртожитку (найкращий за побутовими умовами і найближчий до цивілізаційних осередків гуртожиток надали саме студентам з Києва) і найвно цікавилася звичаями цієї славетної ВИШІ - на зразок "Навіщо платити за бюджет, якщо можна легально за контракт?" і "Що то за модульна система, на яку всі переходять?". А решту - просто

спостерігала, запитувала, обмінювалася репліками... І виявилось, що багато відправляли з примусу, для того, аби підняти "рейтинг свого університету". Ось тут особливо яскраво відчувала, наскільки мої умови навчання відрізняються від багатьох інших: звісно, Могилянка не потребує жодних подібних акцій для підвищення свого "рейтингу". Мені досить було сказати, де я навчаюся, щоб почути захоплене "Wow". Одна дівчина сказала про мене як про першого студента на її пам'яті, який позитивно відгукувався про свою ВИШ.

Олімпіада як етап моїх вже п'ятнадцяти-загом-річних студій англійської відіграла досить-таки важливу роль. Закінчивши 13-кредитний курс "Англійська мова-1" за пару днів до від'їзду, я не могла позбутися відчуття, ніби все, що формальна освіта мені могла дати, я вже отримала, і тепер або ж буду самотужки удосконалюватись, осягаючи літературні твори мовою оригіналу, або приречу себе на обмеженість користування лише попередніми знаннями, поступово їх забуваючи. Тепер я точно знаю, що існують, хоча й рідкісні, підручники вищого, ніж Advanced, рівня - і з цього знання вже можу вибудовувати програму вдосконалення. А ще спрацювала загальна тенденція, вияви якої в Академії, в оточенні мислячих спудеїв, спостерігаю: інколи за пару годин чекання на свою чергу на іспиті дізнаєшся про предмет більше, аніж за весь триместр, або, принаймні, добряче розкладаєш знання по полицях, без чого величезний багаж окремішностей швидко забудеться. Спостерігала це і у вечір перед усним туром, коли вчотирьох з сусідками по кімнаті ми ділилися різними красивими фразами і висловами для своєї відповіді. Нам і на думку не спадало приховувати свої надбання один від одного - так міркували, що нам призових місць вистачить поділитись. А тих героїв, які під час офіційної частини активно підкреслювали, що всі тут - їхні суперники, ми більше, здається, і не бачили... І свідчення: їхні групи в університетах дуже тягнуть їх "донизу", "гальмують" своїми незнаннями. І висловлення утопічної, раптової мрії: якби ж то зараз для всіх, хто тут зібрався, найкращих, влаштувати навчальний тренінг на пару днів, яких би успіхів можна було досягти...

Отож головний висновок після Олімпіади: у

Могилянці навіть пересічних не-спеціалістів (іноземної філології як окремої спеціальності у нас немає) вчать англійській краще, ніж у двох третинах ВИШів України - філологів англійської мови та перекладачів з англійської. А ще: я особисто знайома з людиною, яка найкраще за всіх студентів України розуміється в англійській!

Але не можна оминати й іншу сторону візиту, яка відіграла важливу роль у формуванні мого загального ставлення, що, врешті решт, спонукало мене із таким захопленням все це місяць потому переказувати. У Харкові я була до того лише проїздом, і жодного власного уявлення про місто не мала. До того ж почула перед поїздом про якусь відсталість у економічному плані. Зареєструвавшись на кафедрі, що організувала Олімпіаду й закинувши речі до фешенебельного-таки гуртожитку (дуже корисно для "домашньої" дівчини, що зроду в таких не мешкала, хоча б в порядку екзотики), я вирушила у пошуках центру міста. Прибрала мапу і спробувала зорієнтуватися. Одрозу знайшла Макдональдз (там і харчувались решту днів перебування - що ж ще студентам потрібно) та невеличку книгарню. Тоді прошпацірувала центральною вулицею, фіксуючи на фотокамеру все, що впадало в око, а ще далі натрапила на своєрідний ярмарок, де знайшла навіть для себе децю. Коротше кажучи, "додому" в гуртожиток (мої нові друзі також відзначили, що якимось дуже швидко ми стали думати про цю екзотику як про "дім") я поверталася вже цілком закохана у місто. Додати до того постійний натяк на дощ у повітрі, смачнощі булочки у якомусь переході, які я за їхнім запахом і знайшла, жетонні каси ззовні метрополітену (треба постійно пам'ятати, щоб не дійти спочатку до турнікетів), вияви повільного "провінційного" життя за швидкістю просування товарів крізь каси супермаркету та занижкі, як за київським мірилом, ціни на деякі товари - це буде лише перший зріз усіх моїх вражень і відчуттів. Залишаючи осторонь всі політичні й економічні аспекти, із самих лише подорожніх, навіть туристичних, захоплень, я готова створювати новий міф про Слобожанську Швайцарію.

Дякувати могилянській кафедрі англійської мови за надану можливість світ побачити та себе показати.

ТАЄМНИЙ РЕПОРТАЖ ІЗ ФРОНТУ

автор: Juli@

Відпочинок "по-козацькому"

Під травневим дощем, зранку 5 травня розпочалась лінійка відкриття збору-походу "козацькими шляхами". Вона відбулась на Софійській площі під пам'ятником гетьману Богдану Хмельницькому в Києві. На ній був присутній новоспечений мер міста Леонід Черновецький, якого не злякали вибрики природи (якраз ішов дощ чи щось подібне - Ред.). Цей майже справжній похід проводиться вже шістнадцять років поспіль. Учасниками його є волонтерські загони та соціальні служби України.

По завершенню лінійки колона з п'ятнадцяти автобусів рушила до мальовничої природи Черкаської області на

річку Рось. Цей похід є майже походом, тому що волонтерів до призначеного місця везуть автобуси, і йти потрібно всього чотири кілометри, тобто сорок хвилин. Але все ж таки життя в палатках і сон у спальниках в наш час так і називається.

Отже, метою походу був активний відпочинок та обмін досвідом між волонтерами різних міст України. Все це гармонійно поєднувалось зі скаутськими раллі, нічними та спортивними іграми. Похід ішов під гаслом "За здоровий спосіб життя", що не завжди відповідало дійсності, тому що пісні під гітару біля нічного вогнища часто супроводжувались пивом. Але цю приємну

процедуру неодноразово порушували загони "Барс" та "Легіон", які слідували за дисципліною в таборі. І для того, щоб довести свою владу, деяких волонтерів, любителів пива та цигарок, було відправлено додому раніше, ніж треба. Та прослідкувати за півтора тисячами осіб майже неможливо. До речі, забула сказати, саме така кількість людей взяла участь у поході цього року. І це поки що найбільше.

Їжу, приготовану на вогні, сприймали не всі, тому на варті здоров'я стояла фірма "Борис", яка співпрацює з організаторами походу, скаутською організацією "СПОК" вже дев'ять років. Хвилюватись за своє здоров'я не варто, бо там працюють дійсно хороші спеціалісти, а допомогу можна було отримати безкоштовно.

Не дивлячись на холодні ноги, дощові дні, волонтери весело відпочивали, грали, спілкувались і вчилися чогось нового. Особисто я освоювала науку готування супу в казанку на дуже маленькому вогнищі і під бридким дощем. Однак все це додавало якогось екстриму і тому подобалось ще більше. На дозвіллі молодь влаштувала концерти під назвою "Спалахи ночі" та КВН. Кожен міг представити свій талант та показати, на що здатен.

Весь турпохід тривав п'ять днів і чотири ночі. Не багато й не мало, але саме стільки вистачає для нормального відпочинку і романтичних, цікавих знайомств. Точно скажу, що за цей час можна позбавитись від кисневого голоду і подихати свіжим повітрям, відчутти, як все-таки ти близько до природи, і зрозуміти, що є її невід'ємною складовою. Саме в поході ти позбавляєшся комплексів. І, здається, вже не так страшно, коли в тебе немиті руки чи пахне димом від одягу. Може, деякою мірою ти стаєш схожим на тварину, але таким чином позбуваєшся якихось проблем і втікаєш від галасу та вічного руху міста. Просто насолоджуєшся співом птахів та хитанням сосен над головою, вітром (хоч і холодним), дощем (хоч і бридким) та трішки теплим промінням сонця. Ти поєднуєшся з природою і вже зовсім не хочеться повертатись додому.

Але час плинний - 5 днів пройшли надто швидко, і настала пора прощання, яке відбулось на шовковитій галявині черкаського лісу. Це була лінійка-закриття, на якій нагороджувались найактивніші учасники походу. І кожен з присутніх розумів, що зійде сонце, і всі роз'їдуться додому аж на цілий рік. Але року 2007, в теплі травневі дні, "збір-похід" відкриє свої двері для нових зустрічей і нових подвигів.

P.S. І я там була, і пиво пила...

ОФІРА

автор: Ві

Волонтери + сім'я

Вихідні для немісцевих студентів - це в першу чергу шанс відвідати рідну домівку, побачити друзів, повернутися до родинного кола. Тому щедрий на свята травень більшість моїх друзів з Могиланки зустріли вже із завчасно заготовленими квитками до рідних міст. Я ж вирішила залишитись у Києві, щоб у якості волонтера взяти участь у XXII Міжнародному Конгресі Родини, який проходив 9-11 травня у Міжнародному центрі культури і мистецтв під гаслом: "Родина - спільнота любові".

Конгреси Родини відбуваються щорічно, починаючи з 80-х років XX ст. у різних країнах Європи під патронатом "Світової організації сім'ї". І ось нарешті прийшла черга і України приймати гостей із різних куточків земної кулі. Адже на Конгрес з'їхалися всісвітньовідомі фахівці у сферах медицини, соціології, антропології, психології та планування сім'ї.

На мій подив, допомагати в організації цього заходу прийшли не лише кияни, а й студенти з інших міст. Впадала у вічі цікава

картина: поки почесні фахівці обговорювали проблеми, пов'язані з інститутом сім'ї, особливо жваво обговорюючи сучасну молодь, та ж таки молодь у свою чергу організувала власний "конгрес" у гардеробі і фойє. Спитає: "Чому в такому дивному місці?" - Бо там зосередилася основна наша робота: реєстрація учасників, видача необхідних матеріалів, документів, надання необхідної інформації при запитаннях: "Where is toilet/exit?", а також видача обідів, кави і

пригощання шоколадними дідами морозами. Де ж у такий сонячний день взялися діди морози? Не знаємо, мабуть, спонсори не встигли роздати їх дітям на Новий рік. Тож, виконуючи обов'язки волонтера, ми встигали поспілкуватися, поділитися цікавими історіями зі свого студентського життя, обмінятися телефонами, дехто навіть прихитрився погуляти по Києву і подивитися на парад 9 травня. Звичайно ж, намагалися зазирнути й у залу, послухати виступи делегатів. Доповідачі підготували дійсно цікаві матеріали, плюс приклади з життя, а не лише сухі факти й статистику. Коло розглянутих питань було

надзвичайно широким: виховання, подружнє життя, пошана до батьків, захист життя (від абортів), "діти вулиці". Торкалися й аспектів економічних, зокрема проблеми заробітчанства, котре, як відомо, призводить до тривалої розлуки дітей і батьків. Тобто Конгрес Родини порушив як глобальні, так і конкретні питання. Ми ж, студенти з різних куточків України, намагалися вчитися в організаторів - може й нам колись доведеться взятися за організацію схожого заходу.

ЗОНА СПОГАДІВ

автор: dude

Dixie land по – українськи

Степ - місце дуже ліричне. Хочу лишитися в степу. Щоб не було поруч нікого, крім степу. Іноді я так собі думаю. І лісосмуг не треба - у них впирається око, вони затуляють обрій. Хочу вдихнути на повні груди той безкінечний обрій, без лісосмуг. Носом вдихнути.

Та й жінки мені не треба, думаю собі. Хочу

бути вільним козаком! Не треба жінки. Але хворий глузд нав'язує протилежне. Ми ж з вами не в степу, шановний.

А моя душа щоразу вертається в степ. Я провів у степу півдитинства. Кращу половину дитинства. З моєї душі не викинеш степ, думаю собі. Ні. Наді мною пропливав шуліка.

Мені дуже шкода. Бабусину землянку зрівняно з землею, а Степан Андрейович привласнив город. Колись на тому городі ми з Бодою працювали. Починаючи з двох років. Мали власні грядочки і власні маленькі сапички. Ми тоді вибирали, що садити. Тато давав повну свободу вибору. Він завжди давав повну свободу - це його головний принцип. У степу він пояснив нам, що найвища цінність - свобода.

Вася Крикун викорчував виноградник. А колись бабуся робила найкраще вино на селі. Тоді горілку не пили - пили вино. Навіть затяті алкоголіки. Вони йшли до котроїсь із бабусь, які робили вино, "на баночку". Так тоді казали, бо вино пилося зі звичайних півлітрових банок. А зараз не кажуть, бо все село п'є горілку - в барі.

Ми з Бодою колись збирали виноград відрами і власноніж його чавили. Вино нам давано з трьох років як засіб проти чорнобильської радіації.

Щовечора тато співав нам козацьких і некозацьких пісень. Попит на них був шалений. Ми дихали степом під рясними зорями.

Зимою снігу було по пояс. Сніг пахнув степом. Ми дуже весело гралися в снігу. Ми також топили сніг відрами і отримували цілющу гіркувату воду з неба. Аж не вірилося, що то вода з неба!

Щоразу, як ми приїздили, нас зустрічав

новий собака. Котів - безліч. Серед них відзначалася мудрістю Мурашка, дочкою котрої була не менш мудра Чорнушка. Чорнушка вправно давила мишей у конюшні і делікатно складала на купу. Вона привела на світ багатьох кошенят, серед яких найзнаменитішими були Жовток і Білок.

Цілий день ми працювали в землі. Земля була тепла і чорна. А потім милися і сідали разом вечеряти. У хаті в нас був такий жовтий пластмасовий умивальник.

Тато обливав нас із відра холодною водою. Зимою вода у відрі, що стояло під зорями, замерзала, і зранку, щоб облитися, доводилося пробивати молотком товстий шар льоду. Тато теж обливався.

І так далі.

Шкода.

Звичайно, шкода. Зараз у нашому селі всі як один голосують за Януковича. Крім фермера Фоки з

сім'єю. І читають газету "Коммунист". Тільки Фока з сім'єю не читає.

Півсела - в руїнах. Руїни ті буйно заростають бур'яном і в них пасуться коні.

Шкода. Бо навколишні села теж занепадають. Майже нічого не лишилося від рідної бабусиної Костянтинівки. Такі села, що зникають з карти.

Люди в селі попсувалися. Всім все до лампочки. Руїни буйно заростають бур'яном, а перед клубом турнули бюст Леніна.

А за дванадцять км на схід по шосе у кацапському селі Троїцко-Сафоново Ленін стоїть. Його свіжо пофарбовано золотистою фарбою і покладено квіти - червоні тюльпани. До речі, там усі села потопають у тюльпанах. Причілки хат - то цілі моря тюльпанів і лілій.

Я багато назнімав на свій новий цифровий фотоапарат. Дуже старався. Знімав степ, балки, кам'яні кручі над Інгулом, тюльпани, голубів і людей. Знімав тополі. Лісосмуги тополь, які видно ген за десять кілометрів. Тих лісосмуг не викинеш мені з серця. Усі інші лісосмуги закривали мені обрій. Тополі довго не живуть.

Я зробив висновок, що тополі й верби - це дуже українські дерева. І виявив, що Симоненко теж так вважав: "І якщо впадеш ти на чужому полі, Прийдуть з України верби і тополі, Стануть над тобою, листям затріпочуть, Тугою прощання душу залоскочуть".

Шкода.

Усі фотографії я випадково знищив, надавши на кнопку Format.

По дорозі на Київ було багато моторошних аварій. А в Могилянці я одразу помітив на стіні оголошення: увага, конкурс фотографій української флори й фауни, перевага

надається степовій зоні.

Шкода?

Моя душа щоразу вертається в степ, але степу їй не вернути. Не вернути. Хіба воскресити людей та повирубувати кляті лісосмуги.

Я хочу в степ, але не до людей. Хочу жити разом зі степом. І щоб наді мною пропливав шуліка. Ми зі степом співатимемо козацьких пісень. Хочу виходити вночі на шлях і зазірати у зоряне степове небо. І вдихати те небо. Носом. Чи маю я право? Не знаю. Тато - той точно має. Та й зрештою. Кожен має право на сентимент.

Прощай, степе. Сьогодні на екології сказали, що тебе лишилося 0,9 % від площі України.

*Dixie - південні штати США, переважно аграрні. У громадянській війні виступали за збереження рабства.

автор: Дарка

Сон

нарис моголянських днів

Наснилась двоєдність імперської влади та православного патріаршества у Візантії. Моя філологічна підсвідомість по-своєму інтерпретувала культурологічні читання, і ця двоєдність стала такою собі персоналіфікованою абстракцією, прямо як у бароковому театрі.

Наснилось, ніби маю ще раз, перед серйознішою аудиторією, відстоювати власну вправність у курсовій. І зараз видається, ніби реальний, несподівано навіть на мене успішний захист тижневої віддаленості був лише попереднім і невагомим. Силуюсь відновити, вловити на вітрила свого натхнення той настрій, що опанував мої слова й думки в потрібний час - і, забувши весь зміст роботи днів і ночей, так і залишаюся, не в змозі щось обґрунтувати.

Сниться трирівнева структура української діалектології, видовище зі складним переплутаним сюжетом, ледь не одностороннім із фавбулою. Трирівнева структура фантастично, сакральню комбінується з ідеєю тричленного територіального розподілу, а головною завіскою історії видається те, що в "добутку" говірок аж ніяк не дев'ять...

...Прокидаюся від чергового ривка "богданчика". Вже з півгодини як плетемоса в пробці, ледь просуваючись. З'ясовую своє положення в просторі, щоб прикинути, скільки в мене є часу на досипання. Компанія абстрактних термінів видається мені зараз багатогоприємнішою, ніж знервовані люди, що запізнюються і телефонують мобільником. А там, далеко, вдома, куди я прямую, в рідній Академії вже бозна-як давно почалась перша пара.

LIFE IS... GOOD!

автор: Валер'янка

Боротьба із буденністю

Ми так часто говоримо, що буденність убиває. Знищує, стирає, приглушує все прекрасне, що є в нашому житті: почуття, прагнення, мрії... А спробуй позмагати з нею - адже вона майже непереможна. Мабути, тих, хто здатен побороти буденність, варто назвати геніями. Але я ще не зустрічала таких - яким би неповторним, особливим, непередбачуваним не було чиєсь життя, але в ньому завжди проглядається стільки сірих ниток цієї непримної "тітоської", що робить кожен день схожим на попередній...

Здається, ще зовсім недавно приїжджала на "оглядини" Могилянки в взагалі усього Києва (короткочасні приїзди до столиці, які траплялися перед цим, не залишали таких вражень). Насолоджувалася кожною миттю, проведеною в обіймах лагідного весняного міста, просто-таки захилялася неперевершеною красою, яку сприймали мої очі та серце, мріяла про те, як класно проведити час, відволікаючись від навчання... А зараз всі ці омріяні прогулянки можна порухувати на пальцях. Ти все різкіше звертаєш увагу на негативні сторони Києва, вже й не думаєш про те, де ти живеш, як цікаво і корисно можна влаштувати дозвілля. Маршрут ясний: гуртожиток - Могилянка, туди-назад, іноді посередині ще з'являється "бібліотека". Які ж тут асоціації з Києвом? Дуже часто чомусь про те, як весело стояти на одній нозі у переповненому вагоні метро і бачити перед собою перекошене

звідки, вискакують назовні, ображаючи людей, яких ти любиш, до яких звик. Буденність засмальцьовує твої очі та серце, і вони втрачають здатність цінувати і берігти найдорожчі в світі речі. Добре, якщо вчасно схаменешся...

Як же перебороти буденність? Багато людей скаржаться на нестачу часу. Я теж належу до цієї категорії. Часом вилазять нарікання: "Було б більше часу, не треба було б стільки вчитися, а б тоді...ех, життя перетворилося б на казку!" А це власна лінз дається взнаки. Бо ж тільки знаходиться вільна годинка, нічого не хочеться робити, тільки залізи під ковдру і або запросити в гості "сонька-дрімка", або потішити себе порцією улюбленої музики в якнайгучнішому звучанні. А решта все - "ще встигнеться". Ага, відкладаю все на потім. Що ж, побачимо, чи вдасться щось реалізувати в літньому триместрі.

Боротися із буденністю? Хм, може, краще поборотися із собою, адже це ми самі її (буденність) створюємо. Люди самі вигадали формулу життя: дит. садок, школа, ВУЗ, робота і сім'я - підписавши собі цим вердикт нудної одноманітності. Так, все це - необхідні етапи життя, але ж це не найголовніше. Треба ж якось урізноманітнювати кожен день, робити йому власну візитку, хоча б простеньку: посміхнутися собі або комусь, зробити щось особливе, приємне, цікаве або просто підняти очі до неба і згадати слова, які стали для нас чомусь такими

банальними: "Життя - прекрасне!"

Хоча, знаєте, іноді і з цим виходять заскоки. Стукне, наприклад, щось у голову - ходиш, посміхаєшся або відверто смієшся, не зважаючи на підозрілі погляди оточуючих. Думається: "Ну так, перевчився дитина, психіка вже не в порядку, "кришу рве" [хоча українською правильно "стріху"], може, варто було б заспокоїливе якесь полоти..." А, може, то мені просто занадто добре. Може, це залишки енергії виринаються на волю, щоб сповістити людей про мій чудовий настрій. Що ж, ваша правда, любі друзі, це мені знак, що треба спробувати спрямувати цю енергію в якесь корисніше русло :)

Я знаю, що читаючи цю писульку, багато хто подумав: "Та це маячня. Я чудово живу і не відчуваю ніякої буденності," - або: "Так, буденність впливає на життя погано, але я завжди знаходжу час і спосіб, щоб із нею боротися." Ой народ, та ви ж молодці! Я й сама так іноді думаю, але... Але час від часу натикаюся на незрозумілі події та почуття, які справді-таки виявляються негативними наслідками буденності. Тому, як кажуть, почнемо пісеньку спочатку. Початок літнього триместру - свіжі сили, класний настрій, психіка, що встигла відпочити, погода, яка годиться для того, щоб насолоджуватися життям, отже, озброююсь і - гайда! - руйнувати безсоромну "тітоську" - буденність і робити життя незвичайним, шаленим, незабутнім!..

о б л и ч ч я
н е з н а й о м о ї
л ю д и н и , я к а ,
м о ж л и в о , т а к с а м о
п о в у х а в л я п а л а с я
в б у д е н н і с т ь ...

А почуття, стосунки зі своїми "ближніми"! Я маю на увазі не лише різноманітні перепиті між бой-та гурлфрендями, які виникають через різні причини. Від буденності страждають і кохання, і дружба, і сусідські взаємини - на все це впливають щоденні клопоти, перенасичення мозку інформацією, думками, емоціями. Гіркі шматки егоїзму, які беруться невідомо

Від СЕСІЇ ДО СЕСІЇ...

автор: Еланор

Велике студентське ФУХ

Іспитове катування починається так... Спочатку ти стовбичиш в коридорі, або протираєш штани на найближчому до аудиторії підвіконні, намагаючись вхопити своїм загальмованим, невиспаним, знервованим розумом хоч невеликий, але шмат інформації, яку не встиг поселити в свою по-весняному пусту голову до цього. Ти, звісно, розумієш, що твої очі бігають по набору буквених знаків, в які розум вперто не хоче вселяти зміст (Аристотель, мабуть, вбив би себе у своєму Лімбі, якби, дивлячись на тебе, побачив такий яскравий приклад ситуації, коли єдності змісту і форми не існує, адже для тебе текст - то вже якесь етрусське письмо, яке самі вчені до сьогодні не можуть розшифрувати). Це перший етап, а далі найскладніше...

Другий етап - це просто цілий обряд ініціації, адже тоді ти йдеш балакати з

викладачем, і в твоєму житті ніби щось різко змінюється і ти переходиш на якісно інший рівень існування. Ваш комунікативний акт передбачає діалог, який має сталу структуру: запитання викладача і суперлаконічна відповідь студента - "не знаю", хоча остання може бути інваріантною і часто набуває форми "забув", або навіть може виражатися в мовчанні, яке супроводжується невербальним адоративним актом почухування потилиці, або, в кращому разі, потирання спітнілого лоба (варто згадати анекдот про Вовочку), хоча такі варіанти трапляються рідше. Під час іспиту ваше серце здійснює трансценденцію і повністю переноситься в "синю подругу", в яку глибокою раною вірізаються "льогким двіжєнієм руки" викладача дві "симпатичні" циферки "6" і "1". Ця рана ще не наскільки глибока, щоб не загоїтись, а ось

остаточного удару завдають слова, які на прощання вилітають з вуст викладача: "Просто не хочу вас бачити наступного року на переслуховуванні..." І ти починаєш усвідомлювати, що не заслужив не те що ці дві невеличкі цифри, а взагалі бал, який складається з двох цифр, тобі просто не пасує. В такому випадку в тебе є два варіанти: взяти приклад з добробесних джайністів, здійснивши добровільне самознищення шляхом відмови від їжі, або слідувати поради Костянтина з "Моєї прекрасної няні" і використати газ, хоча існує і третій - Набережно-Хрещатицька близько. Але я вам раджу не робити ні того, ні іншого, а просто поради з того, що цей кошмар, титулований "СЕСІЄЮ" (хоча мені не зрозуміло, навіщо йому стільки честі) закінчився, хоч це й для деякого не "happy end", зате "end" у будь-якому разі. Ура таваріці!

Від РЕДАКЦІЇ

(Вступне слово)

Шановні читачі!

Вітаємо Вас з першим числом нашої самвидавної газети! Ми нарешті здогадалися заповнити те незаймано-біле поле на першій шпальті. Відтепер ця назва тут ростиме, набуваючи щораз глибошого змісту. Наше головне завдання - усвідомити свою відповідальність - перед Вами, Могилянкою, Україною. А відтак чинити з постійним таким усвідомленням. Для зручнішої співпраці подасмо мінімум обмежень, через які Ваш матеріал не буде опублікованим. Статті не повинні бути:

- антиукраїнськими
- лайливими
- безпомічними

Ми сповнені усмішки й завзя!

UKMA Library * Book

0406697

Просимо надсилати статті, твори, оголошення та рефлексії на нашу е-скриньку:

visnyk@gmail.com

Ваш матеріал може бути виправлений лише в разі присутності грубих помилок або у спосіб, який не змінить його змісту. Закликаємо не соромитись/вагатись. Ми завжди прагнемо ікнутись Вашими думками.
:мо листів!

Ваша Редакція